

MURÁNYI ZITA

rétegek

Most hogy hó fedí Shakespeare
szülőházáját és a Temze északi partjánál
a padok szárnyas szfinxeit
és havas a Westminster híd

a kandeláberek cirádás lába
most vágyom ebbe a havas éjszakába
amikor végtelen az út és a fák ágára
finoman poroz az olvadás halálvágya

a semmibe néznék vagy a végtelen tájat
a mólónál horgonyzó nyugdíjas hajók
juttatnák eszembe hogy én is öreg vagyok

mire kicsomagolnék mindent
az olvadás alól pontosan tudnám mennyire régi
ez a hóesés aminek eltakartak a rétegei.

Hrabal

a prágai utcák napfény-zuhatagában
elveszett egy álmos dobrý den a Károly híd
felé ment a Kampa sziget északi részén a Staré Město
majd a Mala Strana környékén azt szerette
amikor a barokk szobrokat a világosság
legkarcsúbb sugarai röntgenezték és az átpoharazott
estét amikor a hold ragacsos sörälátét a kandeláberek
glóriája oldalról világított Cirill és Metód arcába
hazavárta egy egész falka Hrabal a macskáihoz
sietett és menet közben köszöntötték a filiszterek
dobrý den mozgott Hrabal szája és arca fölött a nap
sovány csutkája remegett a sugarak megfestették a pilléreket
olyan lehetett mint a végítélet hirtelen kiszélesedtek a kockakövek
egy kandúr ösztönével érezte egyre sietőbb
vonásai már nem voltak fölismerhetőek.

posta

mintha fojtásnyomok reszketnének
 a levegőben vagy az éjjel meg akarták
 gyilkolni a tárgyaimat falánkabb macskám
 a lélegzetnyi térben egy vértócsát is szétkent
 lehet a hajnal első vagy legutolsó sugarát amibe
 Homérosz varrta Odüsszeusz egét
 de engem is megérintett a nemlét
 epitheton ornans nélkül is hazavinne
 hozzád pedig direkt nem nézek híreket nem várt
 félelmet ébresztenek a hason szúrt évezred
 és büntetésnek az a néhány évtized fölfüggesztett
 de rosszabb napjaimon elképzelem
 hogy a postás személyesen visz ki hozzád
 lezárt borítékban egy besült atomrobbanást.

cédrus

szivacsként szívod magadba a felejtést
 pórusaidon tenger ömlik át
 négyzetcenti száraz bőrfelület a kikötőpart
 az Amalfinál látott magányos cédrus
 mögött a víz az ég ölébe
 ömlött és a hegyek között a jachtok árja
 vízben fuldokló sirályra visszamenni oda
 és gondolatban átölelni azt a fát
 amíg újra el nem ismétled bennem hogy a szerelem
 spontán maghasadás.

faun

vénuszi lépteivel ahogy ágyamhoz oson
 és vörös haját teríti az égre a hajnal
 mint egy égve hagyott lámpa a folyosón
 még birkózom önmagammal
 ahogy az egyre halkuló percegés
 ami minden alkonyatkor a fény születését
 a magam érdekében kell elfelejtsem hogy ég
 ilyenkor nullás a látásélesség
 de fölkavarja lezárt pupillák mélységét

ahogy Mallarmé írja: *Ha a lombok az est arany
hamvába hűlnek*, félre kéne tenni a keserűségemet
majd ha pislákolását kitakartam
a fény hiánya elaltat a semmit hiába nézem
nem szólíthatom Melpomenének az ürességet
vagy ha az ábrándozás végleg rám un
csalódottabb leszek mint Debussynél a faun.

krematórium

Apától tanultam az argót vagy nevezzem
inkább szlengnek ezt a különös nyelvezetet
akkor még nem sejtettem nem
használják legfeljebb csak gengszterek

de milyen a gyerek mindennek örül
amit nem szabad ami kellőképp csúnya
ha hangosan elismétli az asztal körül
vagy bent az oviba felborul a világegyetem egyensúlya

de verseket is tanított a kis trombitát
vegyenek pirosat fehérét közértbe menet
úgy ismételttem a mondókát és tás pikulás
de kivívtam vele csodálatát másfél évesen

hiába jegyeztem meg tévesen mint Petőfi Sándort
a gatyáján mosolyogtam vagy amiért táncol
megszerettem az ősz most itt van eszembe
idézni újra apát elfüstölték a krematóriumba.

ablak

ezüstös csillagomlás játszott
az éjszaka fekete peremén egyre
részegebben dülöngélt a hold
mielőtt leverte a mennyországot

a semmi ágán vágott ablakok
hiába rejtették jól az ott lakót
ha nem húztad le a vakolatot
isten akkor is kilakoltatott.